

[Frode Jakobsen.]

ånden i det hele, den solidaritet, der siger, at et angreb på eet demokratisk land betyder krig med hele den demokratiske verden.

Som alle andre finder jeg det i allerhøjeste grad ulykkeligt, at det ser ud til, at Norden vil stå delt i den første tid. Vi i Norden ønsker altid at stå sammen. Men jeg ville også have fundet det i allerhøjeste grad ulykkeligt, om Danmark skulle blive adskilt fra det Vesteuropa, som vi tilhører med alle vore ideer. Desuden tror jeg, at den eneste måde, hvorpå de tre nordiske lande igen kan komme til at stå sammen, sådan som vi alle ønsker det, er netop ved, at Danmark og Norge nu sammen går mod vest. For historien vil gå sin gang, og jeg tvivler ikke om, at også Sverige vil erkende, før eller senere, at der ikke findes nogen anden vej for en demokratisk stat i Europa.

Atlantehavspagten er først og fremmest en kamp for at undgå krig. Men foruden spørgsmålet om sikkerhed er der en anden side, som jeg synes man ikke må glemme, og som skulle have vægt overfor os allesammen, også overfor dem, der er betænkelige ved den militære side, ikke mindst det parti, som engang kaldte sig de gode europæere. Der er i øjeblikket en stærkere bevægelse i gang for et forenet Europa end nogensinde. Hvis vi holder os tilbage fra Atlantehavspagten, er der en fare for, at der dannes en europæisk kerne, bestående af vestunionens lande: England, Frankrig, Holland, Belgien o. s. v., lande, som allerede nu har forpligtet sig til samarbejde ikke blot på det militære område, men også på det sociale, det økonomiske og det kulturelle, medens der ville være en fare for, at vi blev en yderring, som hverken helt hørte til på den ene eller den anden side. Det ville være en yderst ulykkelig udvikling, både med hensyn til vor sikkerhed og kulturelt. Isolation betyder efter min mening altid i det lange løb stagnation. På kort sigt er det rigtigt, at den militære interesse vil stå i forgrunden, fordi det, det i dag drejer sig om, er at slå faren for en krig tilbage; i det lange løb tror jeg, det vil blive det fredelige samarbejde, som bliver det vigtigste.

For mig er tilslutning til Atlantehavsunionen et skridt mod et forenet Europa. I denne store sammenhæng mener jeg man bør se den afgørende beslutning, som vi nu står i færd med at tage.

Må jeg tilsidst sige som konklusion, at jeg tror på freden, jeg tror ubetinget på freden, men kun under een eneste forudsæt-

ning: at alle de demokratiske nationer står sammen for at værne om den.

Første næstformand (Arnth Jensen):
Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen har ordet for en kort bemærkning.

Edvard Sørensen: Jeg skal ikke forlænge debatten meget på denne tid af aftenen, men skal kun gøre et par ganske korte bemærkninger. Jeg stillede i eftermiddags det spørgsmål til det ærede medlem hr. Starcke, hvordan han selv ville forholde sig til det forslag om folkeafstemning, som han har stillet, om han under en folkeafstemning ville anbefale at stemme for østpagt, for neutralitet eller for Atlantehavspagt, og jeg fik det mærkelige svar, at det ærede medlem, hvis forslaget blev vedtaget nu, ville lade vælgerne tale, og når vælgerne havde talt, skulle han nok sige, hvad han mente. Ja, det kan man sige er en bekvem politik, det er at skubbe ansvaret fra sig, og det kan jo være, at det er typisk for den politik, retsforbundet fører.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen beklagede sig over det, jeg pegede på i eftermiddags, at det radikale venstre kunne komme til at stemme sammen med kommunisterne, og sagde, at jeg måtte forstå, at de havde en anden motivering. Det erkender jeg fuldtud, det skal der ikke være tvivl om. Jeg erkender, at hvis de radikale stemmer imod, er det ud fra en helt anden motivering end kommunisternes. Men jeg vil kun lige pege på, hvad jeg sagde om det spørgsmål i dag. Jeg sagde i formiddags, at den beslutning, vi skal træffe, er den alvorligste, vi har truffet i mange år. De partier, der eventuelt ikke vil stemme for, må vel have deres grunde dertil, men det er mit håb, at alle danske partier vil sige ja ved afstemningen. Og efter at det ærede medlem havde erklæret, at han ikke kunne medvirke, sagde jeg i eftermiddags, at det at stille sig udenfor, ikke at ville tage medansvaret sammen med de øvrige demokratiske partier, er en stilling, der dybt må beklages. Jeg vil for mit vedkommende dybt beklage, hvis ikke alle de demokratiske partier her i salen kan følges ad i denne sag. I det øjeblik vi står overfor den vigtigste afgørelse, vi har stået overfor i mange år, ønsker de radikale ikke at tage medansvar, d. v. s. hvis de, når der skal stemmes, svarer: stemmer ikke, og hvis de stemmer imod, kommer de, selvom det er ud fra en helt anden motivering, i denne sag til at stemme side om side med kommunisterne. Det var